

Este bine

Unele experiențe, pe care le facem în viață, sunt dureroase, și totuși prin ele învățăm cel mai bine. Așa este și pe calea credinței. Frații noștri mai în vârstă ne confirmă aceasta, dar învățăm și din exemplele din Scriptură: este bine așa cum Domnul a condus și cum a vrut El; este bine să urmăm sfatul Lui. Să parcugem împreună câteva versete:

Un sfat bun

„Este bine, fiica mea, să ieși cu slujnicele lui, și să nu te întâlnească altcineva în alt ogor” (Rut 2.22).

Naomi și familia ei și-au părăsit patria din cauza foametei. Pe acest drum ales de ei înșiși, soțul și fiii ei au murit. Dar când Dumnezeu îndurător a dat iarăși pâine în Betleem, atunci părerea de rău și credința au condus-o pe Naomi înapoi în patrie; și în nora ei, Rut, a crescut o râvnă prețioasă a credinței. După întoarcere l-au cunoscut amândouă pe bogatul Boaz. Pentru Naomi, gândul la el era o amintire rușinoasă despre zilele de odinioară, mai bune. Ca și culegătoare săracă de spice, Rut a venit, prin conducerea lui Dumnezeu, exact pe ogorul ce îi aparținea lui Boaz. Amândouă femeile erau încă departe de odihna, care ne este prezentată la sfârșitul capitolului 4. Dar totuși, Rut a ascultat de sfatul credincioasei mai în vârstă și mai experimentată.

Aplicația pentru calea noastră de credință astăzi nu este grea. Să nu ne lăsăm înșelați, ci să continuăm să strângem „spice” – hrana noastră duhovnicească – numai de pe „ogorul”

care aparține într-adevăr adevăratului Boaz, Domnul nostru, unde slujitorii lucrează după gândirea Lui și nu există o altă hrană decât aceea care vine de la El. Aceasta conduce spre creșterea adevărată în credință și spre adevărata odihnă la inima Domnului nostru.

Laudă pentru Dumnezeu

„Frumos este să laudăm pe Domnul și să mărim Numele Tău, Preaînalte” (Psalm 92.1).

Nu mai durează mult, și această „cântare pentru ziua Sabatului” va răsună în Împărăția păcii Domnului nostru. Atunci, rămășița din Israel va fi eliberată de El și condusă în „odihna Sabatului” a Împărăției de o mie de ani. Atunci va răsună cântarea lor de mulțumire, acompaniată de „instrumentul cu zece coarde, alăuta și harfa”, imagini ale adorării din toată inima! – Dar ar trebui să fie mai puțin frumoasă (bună) lauda noastră astăzi către Domnul? Noi Îl cunoaștem pe Domnul Isus, „darul nespus de mare” al lui Dumnezeu și lucrarea Sa de la Golgota. Noi suntem înconjurați de o plinătate a harului și avem gloria cerească înaintea noastră. De aceea vrem să rămânem fericiți și mulțumitori, atât fiecare în parte, cât și împreună, căci „mulțumirea ne păzește de alunecări, lauda ne trage în sus”!

Educarea lui Dumnezeu

„Este spre binele meu că m-ai smerit, ca să învăț orânduiri Tale” (Psalm 119.71).

Domnul știe cel mai bine cum arată la fiecare dintre noi interiorul nostru. Dacă nu suntem veghetori, putem să fim în neclaritate cu privire la gândurile Domnului și chiar să ne rătăcim. Atunci se poate întâmpla ca Domnul să ne lase să simțim aceasta, iar urmările sunt poate dureroase. Dar este spre binele nostru să recunoaștem acțiunea Sa pentru smerirea noastră. Noi învățăm atunci mai bine „orânduiriile” Sale, indicațiile Sale. Cuvântul Său ne va fi mai prețios ca oricând, așa cum a fost și pentru autorul psalmului, și atunci recunoaștem că astfel de smeriri sunt dureroase, dar totuși bune. „Până ce am fost smerit, rătăceam; dar acum păzesc Cuvântul Tău” (Psalm 119.67).

Așteptarea ajutorului

„Bine este să aștepti în tăcere ajutorul Domnului” (Plângerile lui Ieremia 3.26).

Profetul Ieremia a suferit nespuse de mult datorită distrugerii Ierusalimului. El personal n-a contribuit la păcatele care au condus la această judecată. Dar prețuirea și dragostea pe care le-a avut el față de cetatea lui Dumnezeu, l-au făcut să simtă o așa durere mare. Unele locuri în cântările sale de plângere sunt și o indicație spre durerile sufletești ale Domnului și Mântuitorului nostru. Dar acum profetul a învățat să aștepte liniștit ajutorul lui Dumnezeu, atât pentru el personal, cât și pentru rămășița poporului său.

Dacă Domnul permite să vină peste noi, cei ai Săi, disciplinari din cauza infidelității noastre, atunci nu este chiar așa de simplu să aștepti liniștit ajutorul lui Dumnezeu. Tot mereu omul a acționat, și urmările au fost rușinoase și uneori nu s-au mai putut îndrepta. Nu vrem să învățăm și noi ce a învățat Ieremia în necazuri?

O intenție neînțeleaptă

„Petru a luat cuvântul și a zis lui Isus: Doamne, este bine să fim aici; dacă vrei, am să fac aici trei colibe.” (Matei 17.4).

Acest exemplu ne arată că ceva, ce un ucenic al Domnului considera a fi bine, nu era bine.

Nici cele mai bune experiențe nu ne feresc de rătăcire! Petru a trăit unele lucruri mărețe. El a mers ca Învățătorul lui peste marea învolburată, și Dumnezeu Tatăl i-a descoperit slava Fiului. A putut face multe alte experiențe binecuvântate. Dar aici el încă nu a înțeles, că drumul Domnului putea duce la slavă numai prin suferințe și de aceea înfățișarea Sa pe muntele schimbării la față era doar trecătoare. Mai târziu, Petru a înțeles, aceasta observăm din cele două epistole ale sale, unde căile de conducere ale lui Dumnezeu, care duc prin suferințe la slavă, au fost un motiv deosebit.

Să fim atenți la noi înșine, ca să nu ne încredem în experiențele noastre. Dacă vrem să sfătuim și să ajutăm bine, trebuie să fim foarte aproape de Domnul!

Harul rămâne

„Este bine ca inima să fie întărită prin har” (Evrei 13.9).

Pentru credincioșii care proveneau dintre iudei s-a dăruit curând tot ce avusese până atunci o valoare mare pentru ei: distrugerea Ierusalimului era iminentă și toată slujba iudaică pentru Dumnezeu în legătură cu Templul trebuia să se încheie într-un mod violent. Ei reușeau cu greu să se mențină în credință în adevărata lor poziție creștină. Prin epistola către Evrei, Duhul Sfânt le-a venit în ajutor. În toată decăderea, Domnul Isus este „același ieri și azi și în veci”. Vechile porunci despre mâncare și băutură nu mai erau valabile. Dar va fi ceva acolo ce va putea întări cu adevărat inimile lor și va rămâne pentru totdeauna: harul.

Acesta este și pentru zilele noastre o mângâiere puternică. Ziua mântuirii se apropie de sfârșit și astfel și timpul Adunării lui Dumnezeu pe pământ. Dragostea dintâi nu mai este. Fidelitate și hotărâre aproape nu se mai văd. Ne plecăm și recunoaștem înaintea Domnului nostru starea noastră. Și aflăm tot mereu că El rămâne, și zilnic El arată că *este bine ca inima să fie întărită prin har.*